

РЕШЕНИЕ

№ 255

гр. София, 16.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав, в публично заседание на 14.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Попова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7038** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 и сл. от АПК и е образувано по жалба на В. М. Р., лично и като законен представител на брат си Р. М. Р. чрез адв.Ц. заповед N РД-22-023 от 23.06.2011г., с която е отказано да бъде разгледано по същество искане с вх.N 97/27 от 11.05.2010г. относно обезщетяване по реда на чл.9, ал.4 от ЗОСОИ за недвижим имот, представляващ апартамент N 3 на втори етаж, с площ от 84.36 кв.м., находящ се на [улица], N 36.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Иска се отмяната ѝ и връщане на преписката на административния орган за произнасяне по същество .

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От приложената към делото административна преписка и събраните доказателства, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със заявление с вх.N РД-97-00-5044/13.11.1998г. , жалбоподателите са поискали да бъдат обезщетени с компенсаторни записи по реда на ЗОСОИ за ап.N 4 в жилищна сграда N 36, ет.3 на [улица], отчужден на осн. ЗОЕГПНС по преписка N 2230/1948г. и одържавен на 06.04.1949г. от техните наследодатели В. К. Ч. и К. В. Ч..

Имотът е бил продаден на трети лица и към датата на подаване на заявлението е имало висящо производство по предявен от заявителите срещу купувачите иск по чл.7 от ЗВСОНИ , образувано гр.д.N 1293/1993г. на СРС, 55-ти състав.

С молба с вх.N 94ВВ/17.11.2006г., В. Р. е представил в Областната администрация копия на решение от 18.11.1997г. на СРС, с което искът по чл.7 от ЗМСОНИ е

отхвърлен като неоснователен; решение от 25.07.2001г. по гр.д.№ 958/1998г. и решение № 2168 от 18.03.2003г. по гр.д.№ 2740/2001г. на ВКС, с които решението на СРС е оставено в сила.

По първоначалното заявление от 1998г. до 30.06.2011г. липсва произнасяне, поради което и на осн.чл.6, ал.1 от ЗОСОИ е налице мълчалив отказ за произнасяне с решение. По преписката липсват данни този мълчалив отказ да е обжалван и следва да се приеме, че същият е влязъл в сила.

Като е обсъдил данните по делото, административният орган е приел, че към датата на подаване на първоначалното заявление, заявителите не са били от категорията лица по чл.2 и чл.3 от ЗОСОИ- в случай, че искът им по чл.7 от ЗВСОНИ бъде уважен, те ще получат обратно собствеността върху одържавения имот. В случай, че бъде отхвърлен, заявителите биха имали право да подадат ново заявление, както е в конкретния случай.

В мотивите на заповедта, с която областният управител е отказал да разгледа искането по същество и е приел същото за недопустимо е прието, че заявителите са представили влязлото в сила съдебно решение на 17.11.2006г. , т.е. след изтичане на срока по чл.9, ал.4 от ЗОСОИ, който е двумесечен от влизане в сила на съдебното решение, с което искът по чл.7 от ЗВСОНИ е отхвърлен. Срокът е преклузивен и с изтичането му се погасява правото на субективното право на лицето да иска обезщетение по ЗОСОИ, а за административния орган не възниква задължение да проведе и приключи производството.

Обжалваната заповед е издадена от компетентния административен орган съгласно чл. 6, ал. 1, т. 2 от ЗОСОИ, във връзка с § 6 от ПЗР на ЗОСОИ, но същата е материално незаконосъобразна и следва да се отмени, а преписката да се върне за произнасяне по същество.

Релевантният момент, към който се прилагат съответните норми на обезщетителните закони е моментът на влизане на установителното съдебно решение по чл. 7 от Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти, чиято ал. 2 препраща към чл. 9, ал. 4 и 3 от ЗОСОИ.

За заявителя , срокът по чл.9, ал.4 от ЗОСОИ е започнал да тече на 18.03.2003г., когато е постановено окончателното решение на ВКС по гр.д.№ 2740/2001г. и е изтекъл на 18.05.2003г.

В отговор на постъпило в Областната администрация разпореждане от 01.09.2011г. на АССГ , по настоящето дело е представено заверено копие от молба с вх.№ 97/70 от 14.04.2003г., към която е приложено решение № 2168/18.03.2003г. на ВКС, IV-то ГО.

Следователно, изводът на административния орган, че е изтекъл преклузивният срок по чл.9, ал.4 от ЗОСОИ е неправилен. З. е подал молба именно в рамките на този срок , поради което искането му не е недопустимо и следва да се разгледа по същество.

Водим от горното и на осн.чл.172 , ал.2 вр. с чл.200, ал.1 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ заповед № РД-22-023 от 23.06.2011г. на Областен управител на област С., с която е отказано да бъде разгледано по същество искане с вх.№ 97/27 от 11.05.2010г. относно обезщетяване по реда на чл.9, ал.4 от ЗОСОИ за недвижим имот, представляващ апартамент № 3 на втори етаж, с площ от 84.36 кв.м., находящ се на [улица], № 36.

ВРЪЩА преписката за произнасяне по същество, като определя 1-месечен срок за

произнасяне, който започва да тече от момента на постъпване на преписката в Областна администрация на област С..

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез връчване на преписи.

СЪДИЯ :